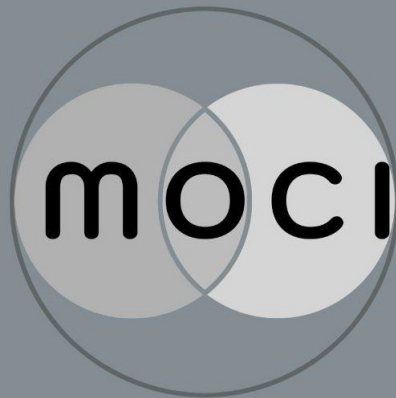

Sitara a lev

By James Mahu | E3 : S2

MOCI.life

Sitara a lev

S2 : E3

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „Sitara and the Lion“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

Sitara a lev

S2 : E3

Když přicházeli blíže, ukázalo se, že to slabé světlo, které viděli, je plamenem táborového ohně, který vrhal své jiskry a světlo všemi směry, kam oko dohlédlo. Kdyby plameny uměly tancovat, tak tyto by to určitě dělaly – byly vysoké téměř jako člověk.

Muž se otočil, aby se podíval na své společnice. Stále ještě byli ve vzdálenosti sto yardů od tábora. „Půjdu napřed a řeknu jim, že vezeme hosta. Nechci žádná překvapení. Naši lidé nejsou zvyklí vidět zde cizince...“ odmlčel se, „... nikdy. Raději jim to půjdu říct a zajistím, aby věděli, proč jsi zde.“

„Rozhodně nechci nikoho rušit,“ odpověděla návštěvnice a trochu se uklonila.

„Oni to pochopí,“ řekl muž. „Je to jen formalita. Dám ti signál, až se budeš moci přiblížit.“

„Ale jsou to vaši lidé, že?“ zašeptala návštěvnice své spolujezdkyni.

„Jsou to příbuzní. Jejich předci byli i našimi předky. Ale před sto lety jsme se rozešli, převážně proto, že naše teritoria směřovala opačnými směry a jak jsme expandovali, tak jsme se více oddělili. Míváme příležitostný festival, který nás sjednocuje; ale pouze párkrát za rok – a to není dostatečné k tomu, abychom se udrželi... v naprosté důvěře.“

„Hmm...“ zamumlala návštěvnice. „A Sitara, váš milovaný učitel, je součástí toho kmene, který není váš – technicky řečeno?“ Její slova byla vyslovena spíše jako konstatování, než jako otázka. „Proč jste potřebovali expandovat svá teritoria?“

„Kvůli dřevu. Potřebovali jsme se dostat do hor, kde bychom mohli sbírat dřevo pro naše ohně – na vaření a zahřátí.“

„Hmm...“

Sledovaly, jak se muž blíží k tábořišti a přicházejí k němu dva muži s puškami. Bylo to příliš daleko, než aby slyšely jejich konverzaci, ale její tón mohl být popsán jedinečně jako: formální. Neozýval se žádný přátelský smích.

O chvíli později se muž otočil a přicházel se svým velbloudem zpět pomalým cvalem. Když přišel dostatečně blízko, tak se zastavil. „Chtějí se s tebou setkat.“

„Tak půjdeme všichni společně?“ zeptala se návštěvnice.

„Ne.“ zakroutil muž hlavou. „Chtějí se setkat jen s tebou, pouze s tebou.“

„Z jakého důvodu?“

„Oni si tu svou učitelku velmi chrání. Dokonce ani nechtějí, aby cizinci věděli, že Sitara existuje. Je to jejich tajemství. Pro nás už ani tak ne.“ Usmál se, sesunul se z velblouda a pokynul mu, aby poklekl. „Můžeš si vzít mého.“

„Nikdy jsem sama na velbloudovi nejela.“

„Amber zná cestu. Stačí když budeš sedět... *klidně*. Ona zařídí zbytek.“

„Ano, rozumím, já se ani trochu nebojím, jen ti sděluji, že má zkušenost je nulová.“

„Předpokládal jsem to,“ řekl muž a zasmál se pro sebe.

Návštěvnice sesedla z velblouda a vyšplhala po boku Amber a následně jela bez jediného slova.

Když návštěvnice přijela blíže, povšimla si, že jsou zde tři lidé, kteří na ni čekají. Když k nim přijela na dvacet metrů, přestali se mezi sebou bavit a zpozorněli. Měli na sobě jiný typ šatů, než její společníci. Amber přišla až k nim a s lehkým zhoupnutím a tichým zavrčením se zastavila. Návštěvnice pustila opratě. Jeden z mužů z uvítacího výboru je vzal, zatlačil Amber na zem, aby umožnil návštěvnici sesunout se z velblouda do směsi kamení a zhutněného písku.

Předstoupila před ni poměrně vysoká osoba s kapucí přes hlavu. „Já jsem Sitara. Přišla jsi sem, aby ses se mnou setkala?“ Doširoka roztáhla své paže. „Až sem? Pod hvězdy, do hluboké pouště?“

Návštěvnice se otočila přes rameno. „Na přání mých nových přátel jsem *zde*.“

„Říkají, že rozmlouváš se zvířaty.“

„Ano.“

„Já také, ale chytili jsme horského lva¹ a on mi nic neříká. Budeš schopná s ním promluvit... alespoň se o to pokusit?“

Návštěvnice přikývla a Sitara jí opětovala lehkou poklonu a úsměv.

„Dobře, tedy pojď za mnou.“ Sitara kráčela pryč jako osoba s posláním.

„Jak jste ho chytili?“ zeptala se návštěvnice a popoběhla, aby Sitaru dohnala.

1 V originálu: *mountain lion* – horský lev či *lvice*; také však: *puma*, *panter*

„Spadl do jedné z našich pastí, kterou jsme pak přikryli silnou sítí. Takže se nemůže dostat ven. Nemusíš mít tedy žádný strach.“

„Je v bezpečí?“

„Ten horský lev?“

Návštěvnice přikývla. „Ano.“

„Pokud vím, tak ano.“ Sitara vypadala překvapeně otázkou, kterou návštěvnice položila.

Chvíli kráčely v tichu, jako by obě ženy byly ponořeny ve svých vlastních světech a pokoušely se najít cestu do světa té druhé.

„Nikdy jsem se ještě nesetkala s někým, kdo také mluví se zvířaty,“ řekla Sitara. „Je dobré mít to společné, protože pak můžeme jedna druhé důvěřovat.“

„Proč si myslíš, že ten horský lev s tebou nemluví?“

„Asi proto, že ví, že my lvy zabíjíme, když nám berou naše jídlo,“ odpověděla Sitara.

„A vzal vám nějaké jídlo?“

„Myslím, že jsme ho chytili dříve, než to stihl udělat.“

Tábořiště bylo větší, než návštěvnice očekávala. Velké stany se rozprostíraly všemi směry.

„Kolik vás tady je?“

„Tady, v táboře? No, asi 120, to záleží na ročním období.“

„A vodu a potravu berete odkud?“

„V této poušti je dostatek jídla a vody pro náš lid, ale ani o jednoho více,“ pokývala hlavou pro zdůraznění. „Nicméně pokud určitě mluvíš se zvířaty, tak tě tu rádi uvítáme.“

„Máš na mysli, že tu můžu zůstat?“

„Tak dlouho, jak si budeš přát,“ řekla Sitara.

„Hmm...“

Šli dál; Sitara byla asi o metr napřed a určovala směr ke lví jámě. „Co chceš, abych tomu horskému lvu řekla, až tam přijdeme?“

„Řekni mu, že naše jídlo není jeho jídlo a jestli bude jeho úmyslem jíst naše jídlo, tak že nebudeme mít jinou možnost, než ho zabít.“

Návštěvnice zírala na svou novou hostitelku s výrazem šoku. „Jak můžeš mluvit se zvířaty a přitom říkat takové věci?“

„Moji lidé jsou pro mě prioritou. Lvi se o sebe musí postarat sami. Nemůžu se starat o obojí, když zdroje jídla jsou tak omezené.“

„A co ti horší lvi vlastně jedí?“

V dálce bylo slyšet vrčení. Už byly blízko.

„Králíky, myši, jeleny, ptáky – mají spoustu potravy. Ale dá se ulovit obtížněji, než naše kozy. A kromě jelena jim to neposkytuje takové množství a kvalitu masa, jako koza.“ Sítara se zastavila a otočila se na návštěvnici. „Koza je pro něj hostina. Králík – to je jen malá snídaně. Když sní králíka, tak to jen doplní energii, kterou musí vynaložit na jeho chycení. Naše kozy jsou snadnou kořistí a dají mu dost energie na týden nebo dva. V tom je ten rozdíl.“

„Hmm...“

U jámy seděli dva muži a měli v rukách pušky. Oba se postavili, když ženy přišly blíže. „Řekni mu, ať opustí naše území, nebo ho zastřelíme.“

„Nic takového neudělám.“

Sítara se zastavila a znovu se na ni otočila s rukama založenýma v bok. „Co se mu tedy chystáš říct?“

„Nevím. Nejdřív se ho budu ptát a potom uvidím, co jeho odpovědi přinesou a co bych měla říkat.“

„Ano, dobře, ale pamatuj, že je to horský lev, který může člověka zabít během pár sekund. Nemělo by s ním být zacházeno jako s lidskou bytostí. Jsou to divocí zabijáci, protože aby přežili, musí prostě takoví být. Takže my nemáme jinou možnost, než je vidět jako naše nepřátele a soupeře. Dokonce i kdybych já ho nechtěla zabít, tak v mém kmeni je nejméně sto lidí, kteří by ho raději usmrtili – abychom už se nemuseli obávat zmenšování našich potravních zásob, nebo nechávat naše děti příliš daleko od tábora.“ Odmlčela se a potom přimhouřila oči na návštěvnici. „Pro nás to není abstrakce. Rozumíš?“

Návštěvnice přikývla. „Toto je váš svět a já jsem zde pouhý host. Ty jsi mě požádala, abych ti pomohla. A já, přestože jsem ve vašem světě, tak když mě žádáš o pomoc, jsem povinna následovat mé vlastní svědomí, můj vlastní pocit morálnosti. *Rozumíš?*“

„Hmm... chápu, že jsi v konfliktní situaci,“ řekla Sitara, „a to jsi ještě ani nezačala mluvit s tím naším bojovným lvem.“

Návštěvnice se zasmála pro sebe a přešla krátkou vzdálenost k ústí jámy.

Jáma byla zakryta ručně vyrobenou sítí z provazů. Několik stop pod ní byly dřevěné tyče s ostrými hroty skloněnými dolů, takže šplhání po stěně jámy by bylo velmi obtížné, ne-li přímo osudové. Na dně jámy, která byla asi čtyři metry hluboká, viděla návštěvnice, jak tam něco přechází sem a tam. Ale světlo bylo tak slabé, že to vypadalo jen jako prchavá sbírka stínů, která putovala sem a tam jako rozhněvaný mrak.

Návštěvnice se podívala na Sitaru. „Potřebuji, abyste ty a strážci odešli pryč.“

„Ne,“ řekla Sitara. „Já zůstanu.“ Podívala se na strážce, jen na ně pokývla a oni ihned odešli pryč.

Sitara se posadila na zem a předstírala, že je nehybným objektem.

„Jsi mladší, než jsem čekala,“ řekla návštěvnice.

„No, vezmu to jako kompliment.“

„To říkám tomu lvu...“ řekla návštěvnice napůl s úsměvem.

„Ach, máš smysl pro humor, to oceňuji. Můj lid je však velmi vážný. Musí přežít v poušti. Humor není naší silnou stránkou. Takže mi musíš odpustit, že jsem vypadla z praxe.“

„Myslela jsem, že jsi učitelka a tvůj lid tě ctí? A teď to zní, jako že na ně máš jen malý vliv,“ pozorovala návštěvnice.

Sitara začala něco říkat a potom najednou ustala, když horský lev mocně zařval. Jáma pohltila většinu toho zvuku, ale i tak byl dost hlasitý na to, aby bylo zřejmé, že ty stíny „dole“ jsou tělesné, mocné a určitě rozhněvané.

„Tak já začnu,“ řekla návštěvnice. „Prosím, zavři oči a představuj si mírumilovné řešení pro všechny zúčastněné. A když říkám ‚všechny‘, tak prostě myslím *Všechny*.“

Sitara se podívala vzhůru na návštěvnici, která zůstala stát. Zavřela oči a sklonila hlavu. Návštěvnice šla ke vzdálené straně jámy, která byla asi tři metry široká, měla kruhový tvar a vypadala jako zornice oka zírajícího vzhůru na oblohu.

Návštěvnice se sklonila a zvedla ze země něco smetanově zbarveného. „Co je to?“

Sitara otevřela oči. „Nějaká kost. Našli jsme je tady, když jsme kopali tu jámu. Když kopeme jámy, vždycky necháváme venku všechno, co tam najdeme.“

„To je z horského lva.“

Sitara se zasmála. „Ach, takže ty mluvíš i s kostmi...“

Návštěvnice zůstala na chvíli potichu. Zdálo se, že se na něco ladí a přitom začala chodit kolem té jámy. Kroužila kolem ní velmi pomalu a rozvážně. „Ty jsi horský lev v jámě uprostřed pouště. Já jsem člověk, který je v poušti nový. Hluboce tě respektuji. Ráda bych tě považovala za přítele. A jako tvůj přítel ti říkám, že jsi ve velmi obtížné situaci. Já jsem tady jménem lidí, kteří tě chytili.“

„Takže jsi jejich pěšák,“ promluvil lev, ale slyšet ho mohla jen návštěvnice.

„Proč jsi sem přišel?“ zeptala se návštěvnice.

„Tito lidé zabili mou družku. Právě tady, v té samé jámě, kde jsem teď uvězněn.“ Vzhledl vzhůru. „Teď držíš v ruce její klíční kost,“ jeho hlas se trochu třásl.

Návštěvnice sevřela kost v ruce o něco pevněji.

„Přišel jsem vzdát úctu mé družce, nejsem tady kvůli pomstě, ani kvůli jídlu,“ řekl lev a jeho hlas se obměkčil z ledu na vodu. „Nejsem připraven opustit toto místo a přitom vím, že pomsta by mi způsobila jen smrt.“

„Oni se obávají, že jim vezmeš jejich jídlo, kterého si velmi považují.“

„To je z důvodu, že je jich příliš mnoho.“

„Ne, je jich přesně takový počet, který by měl být. Jen prostě musí být zodpovědní jeden k druhému a ochraňovat své jídlo a vodu. Jsou to inteligentní bytosti jako ty.“

„Nepřišel jsem krást jejich jídlo.“ Lev dál přecházel po jámě a příležitostně se podíval nahoru, aby zahlédl návštěvnici.

„Kdy tvá družka zemřela?“

„Nevím, jak přesně ti mám odpovědět, ale uběhlo asi pět lun od té doby, co ji zabili.“

„A ty stále truchlíš?“

„Mám na to dost času.“

Lev se konečně zastavil a sedl si.

„Co bys po nich chtěl, aby udělali?“ zeptala se návštěvnice.

„Hm, copak to není zřejmé... ať mě nechají jít.“

Návštěvnice se otočila. „Vidíš mou paži? Vidíš, kterým směrem ukazuje?“

Lev couval, dokud se nedotkl stěny jámy. „Ano, vidím ji.“

„Ukazují na místo, které je asi pět hodin chůze. Je tam lvice, která žije na skalním výběžku. Ona také ztratila svého druha a na rozdíl od tebe, ona neví proč.“

„Hmm...“

„Když tě pustím, půjdeš tam a tady už se nikdy nevrátíš?“

„Rád tam půjdu.“

„... A na toto místo už se *nikdy* nevrátíš?“ opakovala návštěvnice trochu pochmurnějším tónem.

„Nikdy, to je dlouhá doba,“ odpověděl lev záhadně.

„Není ani krátká, ani dlouhá. Je absolutní,“ řekla návštěvnice.

„No, já nejsem schopný dát absolutnost, ale určitě se budu ze všech sil snažit tomuto místu vyhnout. Ukázalo se, že stejně vůbec nedělá dobře mému emočnímu ani fyzickému stavu.“

Návštěvnice zůstala potichu.

Lev se postavil a znovu začal chodit. „A jak víš, že tam je lvice vzdálená pět hodin chůze... tímto konkrétním směrem?“

„Mluvila jsem s ní, stejně jako teď mluvím s tebou.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi před šesti hodinami.“

„Hmm...“

„Dobře, souhlasím s tvou absolutností, ale tito lidé musí zůstat vzdálení od toho místa, které jsi zmínila. Dohoda musí být vzájemná, abychom neměli incidenty, které způsobují problémy. Jestli jejich pastýři přijdou do mého doslechu, tak absolutnost nebude respektována. Je to vzájemná absolutnost s podmíněním. A nemyslím si, že bys za ty lidi mohla mluvit. Je to tak?“

„To, co žádáš, se mi zdá spravedlivé. Zeptám se jednoho z jejich vůdců. Budu brzo zpátky.“

„Počkám...“ postěžoval si lev a lehl si na podlahu té hluboké temné jámy.

Návštěvnice otevřela oči. Stála téměř naproti Sitaře. Odkašlala si. „Sitaro?“

Její oči se otevřely a setkaly se s očima návštěvnice.

„Skvělé. Tak mi řekni, jak to dopadlo?“ zeptala se Sitara.

„Lev odejde a už se nikdy nevrátí.“

„Kam odejde?“

„Je to pět hodin jízdy na velbloudu tímto směrem...“

„Ke skalnímu výběžku...“ řekla Sitara.

Návštěvnice přikývla.

„To místo velmi uctíváme.“

„Proč?“

„Je to jedno z našich posvátných míst. Jsou tam skalní formace, které vypadají velmi lidsky. Náš lid navštěvoval to místo od doby, kdy byl stvořen čas.“

„Žádá, že to musí být vzájemné. Jestli se stáhne k těm skalním výběžkům, chce, abyste tam nikdy nechodili. Tímto způsobem nedojde k žádným dalším incidentům.“

Sitara dlouze vzdychla. „Nemůžu mluvit za můj lid, ale myslím si, že to jsou nepřijatelné podmínky. Omlouvám se.“

„A co by je udělalo přijatelné?“ zeptala se návštěvnice.

„Museli by nám umožnit to místo navštěvovat v určitém období, například během úplňku.“

„A co pastýři?“

„To je místo, kde se nenapase ani pár ovcí nebo koz. Budeme souhlasit s tím, že tam naše stáda vodit nebudeme.“

Návštěvnice zavřela oči a zvedla ukazováček. „Okamžik...“

„Jsem zpátky,“ řekla lvu. „To místo je pro tento lid posvátné. Nevzdají se svých práv navštěvovat toto místo.“

„Pak jsme se ocitli ve slepé uličce,“ řekl lev a jeho hlas byl vzdálený, jako u někoho, kdo zažívá beznaděj.

„Co by nám pomohlo dostat se z té slepé uličky ven?“ zeptala se návštěvnice tiše.

„Snad, kdyby mohli soustředit své návštěvy na určité období... jako...“

„Lunární cyklus?“ přerušila ho návštěvnice.

„Ano, to by mohlo fungovat.“

„A žádné pasení,“ dodal najednou lev. „Pastýři a jejich stáda musí zůstat mimo slyšitelný dosah.“

„Rozumím,“ přikývla návštěvnice. „Budu hned zpátky.“

Když návštěvnice otevřela oči, Sitara byla vedle ní a shlížela dolů na lva. „Domluveno? Mám tvoje slovo, že ho *ted'* pustíte?“

„Souhlasil s tím, že tam můžeme chodit během úplňku?“

„Ano.“

Sitara vzdychla směrem ke lvovi dole. „Máš mé slovo.“

Návštěvnice zavřela oči. „Je to domluveno, můj příteli. Osvobodíme tě, buď trpělivý.“

„Vy mě osvobodíte?“

„Ano, ale bude to chvíli trvat, než tě z té jámy dostaneme. Buď trpělivý.“

„Budu.“

Návštěvnice otevřela oči. „Můžeme zavolat zpět strážce?“

„To záleží na tom, jak rychle ho chceš osvobodit?“

„Co nejrychleji, jak to dokážeme.“

Sitara se okamžitě sehnula k zemi a začala s velkým úsilím vytahovat jednu z ostrých tyčí ze země. Lev to sledoval zespodu a přesně věděl, co ona dělá. Návštěvnice se k ní přidala.

„Já to udělám odsud,“ řekla návštěvnice a ukazovala proti směru hodinových ručiček.

„Stačí půlka,“ řekla Sitara.

Po několika minutách byla polovina tyčí odstraněna a ženy ustoupily dozadu.

„Jsi si jistá, že se *ted'* dostane ven?“

„Ty neznáš horské lvy tak dobře jako já,“ zasmála se Sitara. „Dostane se ven.“

O chvíli později lev vylezl z ústí jámy a sedl si naproti ženám, které stály asi pět metrů opodál.

Návštěvnice zavřela oči. „Jsi volný, můžeš odejít,“ řekla lvu. Ukázala znovu ve směru skalních výběžků.

„Než odejdu, chci si promluvit s tím druhým člověkem. Ona je velitelka, že?“

„Ano,“ přikývla návštěvnice. „Ona také mluví se zvířaty, můžeš mluvit přímo s ní.“

„Ne, jen chci přímo vidět, že potvrzuje naši domluvu. Polož ji jednu jednoduchou otázku a já chci vidět jak přikyvuje hlavou na souhlas, nebo kroučí v nesouhlasu. Rozumíš mi?“

„Rozumím. Jaká je tvoje otázka?“

„Věříš ve svobodnou vůli pro všechny?“

„To je dobrá otázka, zeptám se jí.“

Návštěvnice otevřela oči a otočila se na Sitaru. „Chce ti položit jednu otázku, na kterou máš buď přikývnutím souhlasit, nebo kroucením hlavy nesouhlasit.“

„Dobře, jaká je ta otázka?“ zeptala se Sitaru.

„Věříš ve svobodnou vůli pro všechny?“

Lev sledoval, jak se obličej Sitaru trochu sraštil – jak předpokládal, v hlubokém přemýšlení. A potom se její hlava velmi pomalu začala kývat nahoru a dolů a s každým cyklem se to trochu zrychlilo. Po její tváři se rozlil úsměv, doprovázený jedinou slzou, jak zírala lvovi do očí. S tím se lev otočil a odešel směrem ke svému novému domovu a nové družce.

Sitaru začala plakat. Návštěvnice ji objala svou paží. „Proč pláčeš?“

„On ví, že jeho družku jsem zabila já.“

„Proč jsi to udělala?“ zeptala se návštěvnice.

„Zaútočila na jednu z našich pasoucích se koz... tak jsme postavili tuto jámu, abychom ji chytili. A když se chytila, můj lid se dožadoval, že ta lvice musí být zabita, protože jinak přivede více horských lvů do našeho teritoria.“

„A ty jsi měla při jejím chycení jaké plány?“ zeptala se návštěvnice.

„Plánovala jsem ji vyhladovět do poddajnosti a pak ji zavřít s jídlem do klece a potom vypravit malou karavanu, která by ji transportovala na vzdálené místo, kde už by se naše stezky neprotínaly. Přísahám, že to bylo jediné, co jsem plánovala. Ale můj lid trval na tom, že to je příliš komplikované kvůli lvu, který měl záměr ukrást naše jídlo.“

Sitara se odmlčela, aby si utřela slzy. „Možná jsem je mohla přesvědčit, aby ji pustili, ale neudělala jsem to. Obávala jsem se, že bych se jim příliš vzdálila, kdybych se o to pokusila. Tak jsem hloupě na ně dala a od té doby cítím vinu každý den.“

„Jak víš, že on to ví?“

„Protože se mnou odmítá mluvit.“

„Myslela jsem, že ho neslyšíš. Nebo on neslyší tebe?“

„On mě slyšel, jen odmítal se mnou mluvit.“

„On ti toto řekl?“ zeptala se návštěvnice s novou intenzitou. „Že se odmítá s tebou bavit?“

Sitara přikývla. „On se mě na to zeptal a já jsem mu vyprávěla stejný příběh, jako tobě.“

Návštěvnice ustoupila dozadu a dívala se Sitaru do očí. Byly asi sto metrů od hrany jámy. Dvě ženy stojící pod černou oblohou děrovanou nepředstavitelně vzdálenými světly, ale přitom se mohly navzájem dokonale vidět.

„Jsi opravdu stále smutná, nebo se tvá vina rozpouští?“

Sitara vzhlédla a zírala do očí návštěvnice. „Neznáš mě dost na to, abys mi pokládala takové otázky.“

„To není o tom, jestli tě dostatečně znám; je to o tom, jestli ty si mě přeješ poznat dost na to, že odložíš odpor vůči mým otázkám.“

„Ten muž, který tě ke mně přivedl,“ řekla Sitara, „ty jsi ho znala jen pár hodin a on už si pomyslel, že jsi někým, s kým bych se měla setkat. Ten muž byl mým studentem 26 let. Důvěřuji mu. A proto důvěřuji i tobě. Ale tvých pár hodin známosti s ním neznamena, že ti budu důvěřovat ohledně takových otázek a následných odpovědí.“

„A to proč?“

„Protože ty jsi jedním z lidí, kteří odstranili stovky masek.“

„Stovky masek?“

„Aha, ty ten příběh neznáš...“ Sitara se pro sebe zasmála, ale tak, aby to návštěvnice slyšela.

„Jestli to není dlouhý příběh, třeba bys mi ho mohla vyprávět...“ Návštěvnice pokývala hlavou a posadila se. „Prosím...“ řekla a vzhlédla na Sitaru.

Sitara se posadila vedle ní. Obě seděly u ústí jámy, která nyní byla prázdná a opuštěná; ale teprve před chvílí z ní vylezl horský lev a jeho majestátní přítomnost jaksi přetrvávala.

„Stovky masek,“ začala Sitara, „je příběh o princovi, jehož osudem bylo stát se králem. Ten princ měl laskavou duši. Byl mocný a přitom odpouštějící. Byl inteligentní a přitom otevřené mysli. Silný a přitom zranitelný. Měl všechny kvality, které bys po králi chtěla... nebo vlastně po komkoliv.“ Odmlčela se a podívala na návštěvnici, která měla zavřené oči, jako by naslouchání bylo jejím jediným záměrem.

„Poslouchám,“ řekla návštěvnice, neboť cítila pohled Sitary.

„Princ byl příliš dobrý muž, než aby se stal králem. Koneckonců, nežil v žádné utopii. Byly tu i další národy, které měly ambice všem vládnout a některé z těchto národů měly hranice se zemí toho prince.“

„Jak princův otec s věkem slábl a slábl, nemoc ho nakonec unesla do hrobu. Jeden z pokynů, které zanechal, než zemřel, byl ten, že princ má žádat o radu nejmoudřejšího otceva spolupracovníka – Rádce. Rádce představoval moc za královským trůnem a celý královský dvůr, včetně služebníků, to dobře věděl.“

„Rádce viděl, že se schyluje k válce a tak se rychle vetřel k princovi. Řekl mu, že by se měl setkat s králi svých sousedních rivalů a sdělit jim, že během několika měsíců, možná i týdnů, se stane králem. A že je přinejmenším stejně chytrý a lstivý jako oni, ale že má mocnější prostředky, technologie a přátele na vysokých místech.“

„Aby to mohl princ uskutečnit, Rádce mu radil, že by měl nosit masku, když bude cestovat po sousedících teritoriích. Rádce vysvětloval princovi, že kdyby se ukázal takový, jaký je, byl by příliš laskavý a mírný. Sousední králové by viděli jeho slabost a čekali by na smrt jeho otce a potom by zaútočili. A tak Rádce přesvědčil prince, aby odíval masku. Masku také sloužila tomu, aby princ nemohl jako host královských rodin jíst ani pít. Proto se nemůže otrávit.“

„A tak princ odíval Rádcevy masky,“ pokračovala Sitara. „Pokaždé, když se s někým setkal, odíval jinou masku. Královský výrobce masek pracoval ve jménu Rádce. A Rádce dával tomu výrobcovi pokyny, jaký konkrétní výraz obličej by maska měla mít. Byly v tom jemné rozdíly; jedna maska měla například *pohrdavý* výraz a další maska měla výraz *předtuchy* nebo *toužebného očekávání*.“

„Když byl princ konečně korunován na krále, měl oděnou novou masku, která byla speciálně navržena pro jeho korunovaci. A slova, která Rádce dal tvůrci masek byla: *skryté pohrdání*. Nový král byl zabit při spiknutí pouhé tři dny po své korunovaci. A protože princ neměl žádné sourozence, tak byl požádán Rádce, aby se stal novým králem. A ten Rádce před vším lidem strhl masku *skrývaného pohrdání* a přísahal, že jako jejich nový král už nikdy nebude nosit masku. Lid se zaradoval.“

Sitara se na dlouhou dobu odmlčela a naslouchala vzdáleným zvukům svého tábora. V jednom okamžiku si pomyslela, že v naprostém tichu dokonce slyší řev horského lva ze směru, kterým odešel.

„To je pěkný příběh,“ řekla nakonec návštěvnice, když otevřela oči. „Ačkoliv nechápu, proč jsem vnímána jako ten Rádce.“

„Je to příběh, který je v mém lidu vyprávěn po staletí. Vypráví se tak dlouho, že teď už se sděluje jen dětem. A protože to tak je, tak se mezi dospělými stal pouze krátkou frází označující někoho, kdo odstranil masky svého vnějšího jáství. Tento proces je obvykle rezervován pouze pro naše nejbližší přátele a obvykle pro nikoho jiného.“

„A já nejsem nikým z nich...“ nabídla návštěvnice. Její slova měla tak jemnou energii svého významu, že dokonce i Sitara, která ji cítila, ji nedokázala definovat.

„Plakala jsi,“ řekla návštěvnice a otočila se k Sitaře. „Vzala jsem to jako pozvání. V mé kultuře, když někdo otevřeně pláče, tak je to obvykle výzva k odstranění masky. Posun do intimnosti... někdy se to děje i s cizincem, jestliže to okolnosti umožňují.“

Sitara se krátce podívala na návštěvnici a potom otočila obličej ke hvězdám. „Rozumím ti. Máš pravdu. Cítím, že to je něco, co děláte často.“ Usmála se Sitara.

„Že jsme pravdiví?“

Sitara přikývla. „Ano.“

„Já se dívám na všechno jako na názory, na pouhé názory. Cokoliv, co je spojené se slovy, je jen názorem a ničím jiným. Názory nejsou špatné ani dobré. Jsou vprostřed. Jen *fakta* můžou být špatná, či dobrá.“

„A co je to tedy *fakt*?“ zeptala se Sitara.

„To je nevyvratitelná logika.“

„Dej mi nějaký příklad...“

„Nevyvratitelná logika je třeba předpoklad, že jsme naživu. Že máme vědomí.“

„Dobře, co dalšího?“

„To je vše,“ řekla návštěvnice a postavila se na nohy. „Musím se vrátit k mým hostitelům. Už se asi diví, kde jsem.“

„Není snad *faktem*, že jsi tady se mnou, několik metrů od lví jámy? Není to *fakt*?“ zeptala se Sitara, jako by nebyla připravena opustit jejich konverzaci kvůli hledání hostitelů od návštěvnice.

„To je pouze názor,“ řekla návštěvnice.

„Ale naše vědomí nás informuje o tomto *faktu* a jestliže je vědomí *faktem*, jak by toto mohlo *faktem* nebýt – když je to na základě asociace?“

Návštěvnice vzdychla a sledovala oblohu. „Vidíš tu hvězdu?“ Návštěvnice ukázala na Severku.

„Tu nejjasnější?“

„Ano,“ řekla návštěvnice.

„To je naše navigace v naprosté tmě,“ řekla Sitara. „Všichni ji dobře známe.“

Sitara se postavila a chvíli se protahovala.

Návštěvnice se odmlčela a čekala, až ji Sitara bude znovu věnovat pozornost. „Takže víš, že její světlo nám pomáhá v našem světě navigovat, když slunce nesvítí. Já můžu její světlo sledovat zpět ke hvězdám, stejně jako ho můžu použít pro nalezení cesty zde. Já nejsem pouze zde s tebou. Já jsem... všude, kde chci být. V mé zeměpisné poloze není žádný *fakt*, který by přetrvával z jednoho okamžiku do druhého. Všechno v tomto světě je jen záležitostí zdání, stejně jako v tom tvém příběhu s maskami.“

„Já nejsem toto tělo,“ pokračovala návštěvnice a ukázala na sebe. „Mohla bys říci, že mé lidské tělo je zde, vedle tvého lidského těla a že oběma těmto tělům se přihodilo, že jsou blízko prázdné lví jámy. To je jediný *fakt*, který si z toho můžeme vzít. Ale nikdo takto neuvažuje a to z dobrého důvodu. Je to nepraktické. Názory se vyjadřují mnohem snadněji a v tom se nalézají jejich funkční krása.“

„Mohla bych být třeba ve vězení; ale není to *fakt*, že jsem ve vězení. Takže je to jen názor. A je to tak z důvodu, protože my vlastně nemůžeme vyjádřit, jak vypadá realita z pohledu někoho jiného. To můžeme říci jen o naší vlastní realitě a i tehdy si musíme uvědomovat, že naše chápání je

omezeno vzhledem, nadějemi, sny, vírami, touhami, potřebami a pocity – jak jsou chápány skrze naše lidské smysly, které jsou u každého unikátní. Naše lidství neexistovalo nikdy předtím a nebude existovat nikdy potom – a ty to víš, jestli opravdu něco víš. *Toto* je spojitostí s naším vědomím, to je *fakt*.“

Nastala dlouhá pauza a Sitara pak promluvila první – měkkým, žertovným tónem. „Zrovna před chvílí jsme si myslela, že jsem v dálce uslyšela řev toho lva...“

„Jeho život se mění...“

„Ano, ano, ano, to je ono!“ přerušila ji Sitara. „Ty jsi *Měnič*.“

„Cože jsem?“

„*Měnič*. Jsou velmi vzácní. Jsou to lidé, kteří mění časoprostor. V našich legendách máme jednoho člověka, jehož jméno bylo Lasonia. Ona žila před velmi dlouhou dobou; ale je to ona, kdo byl naším *Měničem*. *Měnič* jsou filozofové přírody. A ty jsi tím. Ty měníš časoprostor, ve kterém žiješ; a to znamená, že kdokoliv, kdo se dostane na tvou orbitu, je změněný. Dostane se na novou trajektorii.“

„To dělá každý,“ řekla návštěvnice nonšalantně. „Podle té tvé definice je *Měničem* každý.“

Sitara zakroutila hlavou. „Ne, to tak není. *Měnič* mění nejen věci; oni je přeorientovávají tak, že můžou být více sami sebou – tou věcí, která je pod všemi maskami. Oni nemění věci, aby vypadaly jinak, nebo aby je přizpůsobili. Mění věci u jednotlivců tak, aby se stali více sami sebou, znovu a znovu. Proto ten název: *Měnič*.“

„Nikdo vlastně neví, co by ten druhý měl dělat, aby se více stal svým vnitřním jástvím – tím, co nazývám *Sovereign*,“ odpověděla návštěvnice.

„Ty si opravdu myslíš, že by pro toho lva bylo lepší hladovět v té jámě a zemřít o samotě? To, co jsi udělala, je, že jsi změnila trajektorii toho lva v časoprostoru takovým způsobem, že ten lev může být více sám sebou.“

Návštěvnice pokrčila rameny. „Ten tvůj pojem *Měnič* dává název někomu, kdo prostě přináší svou imaginaci a intuici všem, které potká, se kterými pracuje v partnerství své mysli a srdce. Všechno ostatní jsou prostě jen slova, názvy, nálepky, boxy, krabice, měření – která mají uspokojit růžovou hmotu našich mozků. V této definici jsem správně nazývána *Měnič*, ale já budu vyvracet použití tohoto názvu na každém mém kroku, pokud ho budete ve vztahu ke mně používat.“ Návštěvnice pokývala hlavou pro zdůraznění. „Rozumíš?“

Sitara se otočila a začala odcházet. „Měly bychom najít tvé přátele, nebo budou mít obavy, kde jsi.“

Návštěvnice Sitaru rychle dohnala a šly spolu bok po boku.

Sitara se podívala na návštěvnici. „Všimla jsem si, že celou tu dobu jsi držela tu klíční kost. Proč?“

Návštěvnice ji podala Sitaře. „Je to dárek.“

Sitara váhala si ji vzít. „Za co?“

„Pro připomenutí.“

„Co když nechci vzpomínat?“

„Tak ji pohři do písku.“ Návštěvnice se najednou zastavila a podala klíční kost lvice přímo Sitaře, aby si ji vzala.

„To je dárek od *tebe*?“ zeptala se Sitara a ruce měla stále u boku.

Návštěvnice zakroutila hlavou. „Ne. Ten lev mě požádal, abych ti ji dala. Je to dárek od *něj*.“

Sitara kroutila hlavou a zírala na zem. Potom se pomalu zadívala do noční oblohy. Když se to stalo, zhluboka se nadechla a pomalu vydechla a pečlivě vypouštěla dech mezi rty. Pak si s úsměvem vzala tu klíční kost. „Můžu udělat obojí.“

„Obojí?“

„Můžu ji podržet chvíli jako vzpomínku a potom, když už mě ta vzpomínka nebude pronásledovat, vrátím ji do pouštního písku.“

Pak ty dvě kamarádky kráčely společně dál.

„Mám tě ráda,“ poznamenala najednou Sitara. „Doufám, že tu zůstaneš co nejdéle. Osobně zajistím, abys měla pohodlí a péči.“

Návštěvnice se náhle zastavila, chytila Sitaru za rameno a ta se uprostřed své chůze zastavila také. „Slyšela jsi to?“ Návštěvnice se podívala směrem, kterým odešel lev. Obě byly asi pět sekund zticha. „Řekla jsem mu, aby nakonec zařval.“ Mrkla návštěvnice.

Někde z dálky hluboké pouště pod hvězdnou oblohou doléhal k jejich uším mohutný řev – jako měkké světlo obří hvězdy z druhé strany galaxie.

